

РЕШЕНИЕ

№ 5268

гр. София, 29.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 20.05.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мадлен Петрова

при участието на секретаря Даниела Иванова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **636** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от ДОПК.

[фирма] [населено място] оспорва ревизионен акт № [ЕГН]/04.05.2012г. издаден от орган по приходите при ТД на НАП [населено място], потвърден с решение № 2676/14.11.2012г. на директора на дирекция „О.“ [населено място], с който на основание чл. 79, ал. 6, т. 1 от ЗДДС в данъчен период м.06.2010г. е извършена корекция на ползван данъчен кредит, като последица, от която резултатът за периода е променен от ДДС за възстановяване в размер на 326 914,31 лева на ДДС за внасяне в размер на 5 085,69 лева и лихви за просрочие в размер 949,67 лева.

Жалбоподателят твърди, че актът е незаконосъобразен, тъй като не е налице хипотезата на чл. 79, ал.1 от ЗДДС. В тази връзка посочва, че ремонтните работи, за които е ползван данъчен кредит не са направени с цел извършване на освободена доставка – продажба на хотел „А. Б.“. Според жалбоподателя продажбата на недвижимия имот е осъществена в хода на всяка изпълнително производство срещу него като длъжник от взискателя П. АД. Договорът, в изпълнение на който са получени СМР услуги, по които дружеството е ползвало данъчен кредит е сключен преди насочване на принудителното изпълнение срещу хотел „А. Б.“. Жалбоподателят счита, че няма никаква връзка между разходите за ремонтни работи, за които има надлежно издадени фактури и последвалата продажба на имота. Като се позовава на използвания в разпоредбата на чл. 79, ал.1 от ЗДДС израз „впоследствие ги използва“ твърди, че приложението й несъмнено предполага намерение за извършване на освободена доставка.

Искането до съда е за отмяна на ревизионния акт.

Ответникът – директор на дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика” чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли да се отхвърли като неоснователна, по съображения основани на мотивите, изложени в издаденото решение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за законосъобразност на ревизионния акт.

Административен съд, С. град като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства приема от фактическа и правна страна следното:

Жалбата от 03.12.2012г. е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна, адресат на оспорения ревизионен акт, след изчерпване на административния ред за неговото оспорване и в срока по чл. 156, ал.1 от ДОПК, считано от връчването на решение № 2676/14.11.2012г., на 26.11.2012г. При преценката за допустимост на съдебното оспорване, съдът съобрази, че срокът за произнасяне на решаващия орган е удължен със споразумение по чл. 156, ал.7 от ДОПК, сключено на 12.07.2012г. до 14.11.2012г., както и че решение № 2676/14.11.2012г. е издадено при спазване на така удължения срок.

При разглеждането на жалбата по същество на спора и след проверка на ревизионния акт съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК, съдът намира следното:

Ревизионното производство спрямо [фирма] е образувано със заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 1113372/02.12.2011г., изменена със ЗВР № 1201173/09.02.2012 г., издадени от Руска Б. на длъжност началник сектор „Ревизии”, дирекция „Контрол” при ТД на НАП С.. Ревизията е повторна, във връзка с отменително решение № 2034/14.11.2011г. на директора на дирекция О. [населено място] и обхваща задълженията на дружеството по ЗДДС за данъчен период м.06.2010г.

Видно от представената в съдебното производство заповед № РД-01-918/27.06.2011г. на директора на ТД на НАП [населено място], Руска Р. Б. е изрично оправомощена да изпълнява функциите на орган по възлагане на ревизии. Съгласно заповед № 629.1/26.09.2011г. на изпълнителния директор на НАП тя е назначена на длъжността „началник сектор” на сектор Ревизии, в дирекция Контрол при ТД на НАП [населено място], считано от 03.10.2011г.

За резултатите от ревизията е съставен ревизионен доклад /РД/ № 1201173/27.03.2012г., подписан от ревизиращите органи по приходите Т. Д. И. и В. В. Й.. В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК дружеството е подало възражение вх. № 13-53-03-209/30.04.2012г.

Ревизията приключва с издаването на оспорения РА № [ЕГН]/04.05.2012 г., от Т. Д. И., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., упълномощен със Заповед № К 1201173/30.03.2012г., издадена от Руска Р. Б., на длъжност началник сектор „Ревизии”, дирекция „Контрол” при ТД на НАП С..

Актът е обжалван по административен ред и е потвърден с решение № 2676/14.11.2012г.

За данъчен период м. 06.2010г. [фирма] е подало СД по ЗДДС с резултат – ДДС за възстановяване в размер на 326 914.31 лева.

При ревизията е установено, че в дневника за продажби дружеството е включило фактура № [ЕГН]/28.06.2010г. с предмет продажба на хотел „А. Б.” съгласно нотариален акт № 131/28.06.2010г. с данъчна основа 6 054 911.00 лева и данъчна

ставка 0%, на основание чл. 45, ал.3 от ЗДДС като освободена доставка.

Същевременно дружеството - жалбоподател е ползвало данъчен кредит за получени СМР услуги по 6 броя фактури, подробно описани в ревизионния доклад. Извършените СМР услуги от [фирма], ЕИК[ЕИК] се отнасят за обект хотел „А. Б.". В хода на първото ревизионно производство е установено, че фактурите са издадени през първата половина на м.06.2010г., същите отразяват реално извършени доставки и отговарят на изискванията на чл. 69 и чл. 74 от ЗДДС. Въз основа на тези фактически констатации органите по приходите приемат, че предмет на получените доставки на СМР са ремонтни дейности, които увеличават стойността на вече съществуващ актив – хотел А. Б. и доколкото ще се използват за актив и за повече от един отчетен период и имат натурално – вещева форма, представляват дълготраен материален актив по смисъла на т.2 от СС 16 – Дълготрайни материални активи.

При тези фактически данни, с оспорения РА органът по приходите е извършил корекция на ползвания данъчен кредит по реда на чл. 79, ал. 6, т. 1 от ЗДДС.

Видно от мотивите на РД и РА дружеството не е ползвало данъчен кредит за придобиване на хотел „А. Б.” /идентичен на хотел „Морска звезда”/, но е извършвало ремонтни работи, по отношение на хотела, които да са увеличили стойността му като актив за периода от придобиването му до 31.05.2010г.

Поради това корекцията по чл. 79, ал.6 ,т.1 от ЗДДС е извършена по отношение на правото на данъчен кредит по доставките на СМР, декларирани в данъчен период м.06.2010г. в общ размер 332 000 лева.

В хода на съдебното производство страните не сочат други доказателства по предмета на съдебния спор, освен представените от ответника доказателства за компетентност на органа, възложил ревизията.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Атакуваният ревизионен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 118, ал.2 от ДОПК във връзка с чл.7, ал.1, т.4 от ЗНАП, надлежно оправомощен със № К 1201173/30.03.2012г., издадена от Руска Р. Б., на длъжност началник сектор „Ревизии", дирекция „Контрол" при ТД на НАП С.. Видно от представената в съдебното производство заповед № РД – 01-918/27.06.2011г. на директора на ТД на НАП [населено място] е изрично овластена с функциите на орган по възлагане на ревизии съгласно чл. 112, ал.2, т.1 от ДОПК и като такъв разполага и с правомощията по чл. 119, ал. 2 от ДОПК.

Актът е издаден в преписаната от закона форма. Не се констатираха нарушения на процесуалните правила по провеждане на ревизията, които да са ограничили правото на защита на ревизираното лице. Всички актове по възлагането и провеждането на ревизионното производство са надлежно връчени.

Спорът е правен и касае материалната законосъобразност на извършената на основание чл. 79, ал. 6, т.1 от ЗДДС корекция в ползвания от жалбоподателя данъчен кредит в размер на 332 000 лева.

Съгласно чл. 79, ал.1 от ЗДДС регистрирано лице, което изцяло или частично е приспаднало данъчен кредит за произведени, закупени, придобити или внесени от него стоки или услуги и впоследствие ги използва за извършване на освободени доставки или за доставки или дейности, за които не е налице право на приспадане на данъчен кредит, дължи данък в размер на ползвания данъчен кредит. Нормата на чл. 79, ал. 6 от ЗДДС предвижда, че независимо от ал. 1 и 3, за стоките или услугите, които са дълготрайни активи по смисъла на [Закона за корпоративното подоходно](#)

облагане, лицето дължи данък в размер, определен по предвидените в закона формули по т.1 – за недвижими имоти и по т.2 - за стоки и услуги.

Чл. 50 от ЗКПО данъчни дълготрайни материални активи са сумите, които отговарят на изискванията за амортизируеми дълготрайни материални активи съгласно Националните стандарти за финансови отчети за малки и средни предприятия, чиято стойност е равна или превишава по-ниската стойност от: 1. стойността на съществуващия дълготрайния материален актив, определен в счетоводната политика на данъчно задълженото лице; 2. седемстотин лева. Съгласно т. 3.1. от приложимия СС 16 - Дълготрайни материални активи (СС 16-Д.) един актив се признава и се отчита като дълготраен материален актив, когато: а) отговаря на определението за дълготраен материален актив, съгласно т.2 - определения от същия стандарт; б) стойността на актива може надеждно да се изчисли и в) предприятието очаква да получи икономически изгоди, свързани с актива.

Според определението в Националните стандарти за финансови отчети за малки и средни предприятия /НСФОМСП/, дълготрайните материални активи са установими нефинансови ресурси, придобити и притежавани от предприятието, които имат: а) натурално-веществена форма; б) се използват и в) се очаква да бъдат използвани през повече от един отчетен период.

От анализа на доказателствата по делото и тълкуването на цитираните разпоредби, съдът намира, че ревизионният акт съответства на материалния закон – чл. 79 от ЗДДС.

В конкретния случай изводите на органите по приходите, че фактурираните СМР услуги представляват дълготраен материален актив по смисъла на чл. 50 от ЗКПО и приложимия счетоводен стандарт, не се оспорват от жалбоподателя. Не е спорно и обстоятелството, че [фирма] като получател по тези услуги е ползвало право на данъчен кредит в данъчен период м.06.2010г. Доставка изрично се признават от органа по приходите като реално осъществени. В данъчен период м.06.2010г. е извършена и продажбата на хотел А. Б., за което дружеството е издало фактура № [ЕГН]/28.06.2010г. без да начисли ДДС съгласно чл. 45, ал.3 от ЗДДС. Така извършената продажба е освободена доставка и представлява основание за корекция на ползвания данъчен кредит за получените от жалбоподателя СМР услуги по реда на чл. 79 от ЗДДС. При издаването на ревизионния акт е приложена нормата на чл. 79, ал. 6, т.1 от ЗДДС, но видно от изчисленията в мотивите на ревизионния доклад, тъй като ползването на кредита и настъпването на основанията за корекция са извършени в един и същи период, на практика корекцията е с пълния размер на упражненото право на данъчен кредит от 332 000 лева.

С оглед на изложеното следва да се приеме, че ревизионният акт в оспорената му част е законосъобразен.

Доводите в жалбата, основаните на причините за извършената продажба на недвижимия имот, предвид наличието на висящо изпълнително производство са неотнормирани към основанията, при които се прилага чл. 79 от ЗДДС.

За пълнота на изложеното е необходимо да се посочи, че в случая не са налице условията по чл. 80 от ЗДДС, при които ползвания данъчен кредит не подлежи на корекция. В случая не се касае за корекция на данъчен кредит, ползван от регистрираното лице за придобиване на недвижимия имот, преди 2007г., поради което хипотезата на чл. 80, ал.1, т.2 от ЗДДС е неприложима. Отделно от това в мотивите на ревизионния акт изрично е констатирано, жалбоподателят не е ползвал данъчен

кредит за придобиването на имота. Извършената с акта корекция по чл. 79 от ЗДДС касае единствено ползвания данъчен кредит по отношение на получените от дружеството СМР услуги. За тези доставки не са налице условията по чл. 80 от ЗДДС за освобождаване от задължението за корекция на данъчния кредит.

Предвид всичко изложено жалбата на Капси турс О. се явява неоснователна и следва да се отхвърли.

При този изход на спора и предвид направеното от ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати сумата от 150 лева разноси по делото, на основание чл. 161, ал.1, изр. 3 от ДОПК.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал.1 от ДОПК, Административен съд, С. град, I отделение, 11 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] [населено място] против ревизионен акт № [ЕГН]/04.05.2012г. издаден от орган по приходите при ТД на НАП [населено място], потвърден с решение № 2676/14.11.2012г. на директора на дирекция „О.” [населено място].

ОСЪЖДА [фирма] [населено място], ЕИК[ЕИК] да заплати на дирекция данъчно – осигурителна практика, [населено място], [улица] сумата от 150 лева /сто и петдесет лева/ разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните.

Съдия: